

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **BAIER-BAU s. r. o.**, Hradiště na Písku 71, Staré Hradiště, zastoupené advokátem JUDr. Romanem Rudolfem, Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020, čj. 31489/20/5300-22444-712362, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 12. 5. 2021, čj. 52 Af 64/2020-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Spor se týká daňového podvodu v dodavatelském řetězci obchodujícím se stříbrným granulátem. Soud tu řeší i otázku, zda se lhůta ke stanovení daně z přidané hodnoty stavila v důsledku mezinárodního dožádání, nebo zda právo stanovit daň naopak zaniklo.

1. Popis věci

[2] Finanční úřad pro Pardubický kraj stanovil žalobkyni v září 2018 daň z přidané hodnoty za období listopad roku 2014. Žalobkyně v tomto období nakoupila stříbrný granulát od dodavatele R. B.. Toto obchodní jednání však bylo zatíženo podvodem na dani, o kterém žalobkyně mohla a měla vědět. Správce daně jí tedy odepřel nárok na odpočet daně ze zakoupeného granulátu. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, to ale žalovaný zamítl.

[3] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, ani s žalobou ale neuspěla. Podle krajského soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno ve lhůtě ke stanovení daně. Žalobkyně mohla a měla vědět, že se zapojila do podvodu na dani; daňové orgány jí proto oprávněně odeprly nárok na odpočet daně.

2. Kasační řízení

Kasační stížnost

[4] Žalobkyně podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost (NSS ji proto dále bude označovat jako *stěžovatelku*). Stěžovatelka trvá na tom, že lhůta ke stanovení daně uplynula předtím, než daňové orgány rozhodly. Postup správce daně totiž nepřerušil běh lhůty: správce daně sice odeslal žádost o mezinárodní spolupráci, avšak kontrolní zjištění učinil i bez těchto informací. Stěžovatelku s informacemi ani neseznámil. Odpověď na mezinárodní dožádání trpěla i dalšími vadami: některé údaje v odpovědi chybí, jiné jsou zaznamenány ručně. Krajský soud k tomu ovšem nepřihlédl, za podstatné považoval jen to, že byl výsledek mezinárodního dožádání založen do spisu před ukončením daňové kontroly.

[5] Stěžovatelka zpochybňuje také podvod na dani: není jasné, zda daň chyběla právě u transakcí se stříbrným granulátem a podvod se odehrál v souvislosti se stěžovatelčiným plněním. Daňové orgány proto neztotožnily podvodný řetězec, ale jen běžný obchodní řetězec. Neuvedly ani indicie svědčící o podvodu. Stěžovatelka totiž provedla obchod za běžných podmínek, neboť koupila zboží opatřené certifikátem a ověřené spektrometrem. Pokud daňové orgány zjistily podezřelé skutečnosti u vzdálených subdodavatelů, šlo o nepřiměřené rozšíření řetězce. Tyto skutečnosti měly být hodnoceny samostatně a podle jasných kritérií.

[6] Daňové orgány pochybily při hodnocení důkazů, podle kterých stěžovatelka o podvodu údajně věděla – nehodnotily každý důkaz zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti. Pochybil i krajský soud, který označil stěžovatelčinu argumentaci za „*vyzobávání*“ důkazů. Krom toho jsou nesprávná i skutková zjištění daňových orgánů: ústní dohoda je běžná vzhledem k certifikátu zboží a ceně určené na burze; původ zboží plyne z certifikátu; zboží bylo ověřeno spektrometrem; platba byla hrazena na účet, a pojištění tak nebylo třeba.

[7] Daňové orgány i krajský soud dále nesprávně hodnotily důkazy o opatřeních proti podvodu, která stěžovatelka přijala. Vycházely totiž z důkazů, které se vztahovaly k existenci obchodního řetězci, ne k opatřením. Stěžovatelka navíc postupovala dostatečně obezřetně: její dodavatel byl zkušený podnikatel, kterého znala více než deset let. Odběratele si vybrala na základě doporučení a odpovídající kontroly. Celý obchod proběhl bez problému. Stěžovatelku tedy netíží důkazní břemeno, aby prokázala, že se podvodu neúčastnila.

Vyjádření, replika, duplika

[8] Žalovaný souhlasí se závěry krajského soudu. Především upozorňuje na to, že lhůta ke stanovení daně neběžela po dobu mezinárodního dožádání (od žádosti v březnu 2017 do odpovědi v červenci 2018). Lhůta proto neuplynula před rozhodnutím daňových orgánů.

pokračování

Zkrácena nebyla ani stěžovatelčina procesní práva, neboť správce daně založil do spisu všechny dokumenty o mezinárodním dožádání, opatřené povinnými náležitostmi. Daňové orgány i krajský soud řádně posoudily stěžovatelčinu účast na daňovém podvodu.

[9] Stěžovatelka doplnila, že mezinárodní dožádání musí mít vliv na věc samu, jinak se lhůta ke stanovení daně nestaví. Dožádání však nemělo žádný vliv na výsledek této věci.

[10] Podle žalovaného je nutné jen to, aby mezinárodní dožádání souviselo s projednávanou věcí (což se stalo). Pokud výsledek mezinárodního dožádání nepřinese kýžený výsledek, nemá to na stavení lhůty vliv: lhůta se staví i tak.

3. Právní hodnocení

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí tři roky. Lhůta začne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení (§ 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu). Pokud byla před uplynutím lhůty zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta znovu ode dne tohoto úkonu (§ 148 odst. 3 daňového řádu).

[13] Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci až do dne přijetí odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci [§ 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu].

Zánik práva stanovit daň

[14] Soud nepřisvědčil námitce o zániku práva stanovit daň. Lhůta ke stanovení daně totiž uběhla až poté, co daňové orgány o dani rozhodly.

[15] Lhůta ke stanovení daně za období listopadu 2014 běžela ode dne, v němž uplynula lhůta pro podání daňového přiznání. Tuto lhůtu přerušilo zahájení daňové kontroly dne 23. 4. 2015, kdy počala běžet nová tříletá lhůta ke stanovení daně. Správce daně však odeslal dne 6. 3. 2017 žádost o mezinárodní spolupráci, odpověď na ni dostal dne 12. 7. 2018.

[16] Otázka nyní je, zda se lhůta ke stanovení daně stavila po dobu mezinárodního dožádání. Podle daňového řádu tato lhůta neběží ode dne odeslání žádosti až do dne přijetí odpovědi [§ 148 odst. 4 písm. f)]. Z judikatury NSS ovšem plyne, že mezinárodní dožádání má vliv na stavení lhůty jen za těchto podmínek: (1) existuje objektivní potřeba mezinárodní spolupráce, neboť správce daně nemohl příslušné informace či důkazy získat vlastní činností; (2) požadované informace či důkazy nesmějí být zjevně nadbytečné, naopak se musejí týkat podstatných skutkových okolností. Úspěšnost žádosti o mezinárodní spolupráci však není pro stavení lhůty rozhodující (například rozsudek ze dne 23. 8. 2022, čj. 3 Afs 24/2021-75, bod 31).

[17] Tyto podmínky byly splněny.

[18] Žádost se týkala stěžovatelčina odběratele, německé společnosti Bedra. Správce daně požádal německé daňové orgány o prověření, zda společnost Bedra přepravila stříbrný granulát zakoupený od stěžovatelky zpět do ČR nebo do jiného státu EU. Dále správce daně žádal o zjištění, kde si společnost Bedra sjednávala obchody se stěžovatelkou a kdo za ni v roce 2014 jednal. Německé daňové orgány v odpovědi uvedly, že u společnosti Bedra probíhá společná kontrola, neboť existují indicie, že její obchody slouží jen k daňovým podvodům. K tomu německé daňové orgány připojily údaje o dvou spolupracovnících společnosti Bedra.

[19] Český správce daně nemohl získat požadované informace vlastní činností. Existovala tedy důvodná potřeba obrátit se na německého správce daně. Požadované informace se přitom týkají podvodného jednání v obchodním řetězci se stříbrným granulátem, do kterého byla zapojena i stěžovatelka. Informace tedy souvisely s tímto řízením.

[20] Mezinárodní dožádání proto stálo v běhu lhůty ke stanovení daně.

[21] Na tom nic nemění ani námitky, že správce daně učinil kontrolní zjištění, aniž měl k dispozici odpověď na mezinárodní dožádání, a že nové informace nepromítl do hodnocení daňového podvodu. Správce daně není totiž povinen tyto informace výslovně zahrnout do svého rozhodnutí (rozsudek 3 Afs 24/2021, bod 32).

[22] Není navíc pravda, že by správce daně neseznámil stěžovatelku s výsledkem mezinárodního dožádání: udělal to ve zprávě o daňové kontrole. I když taková situace není zdaleka ideální (daňové orgány by měly seznámit účastníka řízení se všemi zjištěními natolik včas, aby se k nim mohl vyjádřit), jde o pochybení procesního charakteru, které bylo zhojeno v odvolacím řízení. Tam se stěžovatelka mohla bránit proti mezinárodnímu dožádání a jeho vlivu na plynutí lhůty ke stanovení daně.

[23] Podstatné nebylo ani to, že správce daně ručně doplnil do žádosti o mezinárodní spolupráci datum odeslání a číslo jednací. Žádost o mezinárodní spolupráci se zasílá na standardizovaném formuláři, který neobsahuje zvláštní rubriku pro evidenci ve spisu českého správce daně. Ten proto žádost zaevidoval ručně, což ale není chyba. Odpověď na mezinárodní dožádání pak správce daně vložil do spisu jako přílohu k úřednímu záznamu a žádné údaje ručně nevypisoval. Stěžovatelka namítá také chybějící údaje, blíže je ale neupřesnila. Protože soud žádné chybějící údaje nezjistil, považuje samotnou žádost i odpověď na ni za formálně správné.

[24] Vliv na stavení lhůty ostatně mělo jen to, že žádost o mezinárodní spolupráci byla podána správně (požadované informace souvisely s tímto řízením a český správce daně je nemohl získat sám) a že správce daně nevydal zprávu o daňové kontrole dříve, než dostal od dožádaného orgánu odpověď.

[25] Lhůta, která by jinak byla skončila v dubnu 2018, se tedy stavila po dobu mezinárodního dožádání (494 dnů) a uplynula až po rozhodnutí správce daně. Protože

pokračování

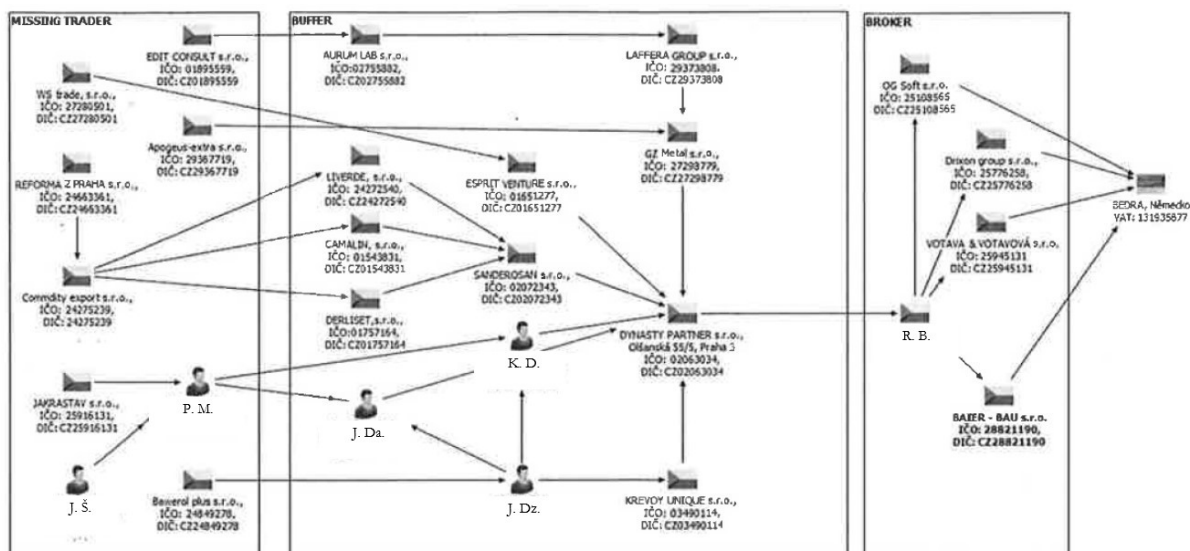
správce daně rozhodl v posledních dvanácti měsících lhůty, prodloužila se lhůta o jeden rok do 2. 9. 2020. Pokud tedy žalovaný rozhodl o odvolání v srpnu 2020, učinil tak ve lhůtě ke stanovení daně. To správně uvedl už krajský soud.

Podvod na dani

[26] Nelze souhlasit ani s námitkami, podle kterých podvodné jednání neproběhlo, stěžovatelka o něm nemohla vědět, a navíc přijala dostatečná opatření, aby se do podvodu nezapojovala.

[27] Podvody na DPH se NSS již mnohokrát zabýval a vycházel při tom z judikatury Soudního dvora Evropské unie, která se týkala zneužití práva či kolotočových podvodů na DPH [například rozsudky ve věci C-255/02, *Halifax plc*; ve věci C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*; ve věci C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel a Recolta Recycling*; nebo ve věci C-80/11 a C-142/11, *Mahagében Kft a Péter Dávid*]. Tato judikatura označuje pod pojmem *podvod na DPH* situace, v nichž jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně daň a další si ji odečte, aby získal zvýhodnění, a uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. I když varianty daňového podvodu mohou být rozmanité, jeho podstatou je, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH.

[28] Daňové orgány řádně vymezily daňový podvod, neboť dostatečně a zřetelně popsaly jak chybějící daň, tak podezřelé okolnosti. Závěry podložily rozsáhlými důkazy, podle kterých stěžovatelka obchodovala se stříbrným granulátem v podvodném řetězci: subdodavatelé – Dynasty Partner – R. B. – stěžovatelka – Bedra (viz schéma daňových orgánů).

[29] Dodavatelé označení ve schématu jako *missing traders* (dodavatelé Apogeus, Bawerol, Commodity, Edit, Jakrastav, J. Š., P. M., Reforma a WS) neuhradili daň z obchodovaného stříbrného granulátu za sporné období listopad 2014. Nejednalo se však o jejich prosté podnikatelské selhání. Obchodování v řetězci provázely i různé podezřelé okolnosti svědčící o podvodném jednání, především:

- Dodavatelé označení jako *missing traders* byli nekontaktní a byla jim zrušena registrace k DPH. Většina z nich sídlila na virtuální adrese, neplnila své daňové povinnosti a byl u nich evidován vysoký daňový nedoplatek. Z části z nich se stali nespolehliví plátcí, respektive nespolehlivé osoby. Žádný z těchto dodavatelů nezveřejnil účetní uzávěrku za sporné zdaňovací období.
- Stříbrný granulát byl přeprodáván přes velké množství subjektů. To činilo řetězec ekonomicky nevýhodným. Mnozí z dodavatelů včetně stěžovatelky se obchodováním s drahými kovy běžně nezabývali. Stříbrný granulát je považován – z hlediska daňových podvodů – za rizikovou surovinu. Někteří dodavatelé platili za zboží po částech a v hotovosti. Postupovali tak, aby nepřekročili limit podle zákona o platbách v hotovosti. V souhrnu však šlo o obchody v řádu milionů.
- Dodavatelé byli vzájemně propojeni. J. a K. Da. jsou bratři. M. D. (jednatel společnosti Dynasty Partner) je jejich bratranec. J. Dz. je bývalý tchán J. Da.. M. L. (jednatel společnosti Sanderosan) je nevlastní bratranec M. D.. J. Da. byl také jednatelem společnosti Krevoy. Personálně propojeni jsou i dodavatelé Camalin, Derliset a Liverde, kteří měli společného jednatele (J. Č.), společníka (společnost Blaricum) a společné sídlo na adrese Vítězné náměstí 576/1, Praha 6. Na této adrese sídlili také dodavatelé Aurum, Edit a Esprit.
- P. M. předložil správci daně čestné prohlášení, že v obchodech zastával roli „bílého koně“ a že všechny obchody provedené jeho jménem řídili bratři Da..
- R. B. (stěžovatelčin přímý dodavatel) byl soused stěžovatelčina jednatele, znali se už dlouho. Stěžovatelčin jednatel tedy věděl, že R. B. podniká s drahými kovy. Protože na podzim roku 2014 stěžovatelka prodala dům a získala větší obnos peněz, rozhodl se její jednatel investovat do drahých kovů. Doposud ale podnikal ve stavebnictví a o nákupu drahých kovů mnoho nevěděl. Nechal si tedy poradit od svého souseda, R. B.. Obchodní jednání probíhala vždy u jednoho z nich doma. Veškerá jednání probíhala ústně, strany si nese-psaly žádnou smlouvu. Výsledkem bylo, že R. B. dodával stěžovatelce stříbrný granulát. Ten si předávali před domem z auta do auta. Stěžovatelka tento granulát obratem prodávala společnosti Bedra. Její česky mluvící pracovník přijel pro zboží ke stěžovatelce, a to vždy do třiceti minut od předání. Tohoto odběratele stěžovatelce doporučil také R. B.. Stěžovatelka – podle svých tvrzení – kontrolovala certifikát zboží a stříbrný granulát balený v pytlích po 25 kg vážila (tato tvrzení však ničím nedoložila). Pytle ovšem nikdy neotvírala. Pracovník společnosti Bedra zboží kontroloval spektrometrem. Nákupní cenu určoval R. B., prodejní cenu pak společnost Bedra – v obou případech podle burzy. Stěžovatelka platila za nákup zboží před jeho dodáním, avšak platbu za prodej zboží přijala až po kontrole kvality.

[30] Daňové orgány tak dospěly ke správnému závěru, že stěžovatelka neobchodovala v běžném řetězci, ale v řetězci zasazeném daňovým podvodem. Uvedené podezřelé okolnosti představují v souhrnu dostatečný podklad pro závěr, že dodavatelé (*missing traders*) nezaplatili daň právě proto, aby dalším subjektům umožnili neoprávněné daňové zvýhodnění. Po daňových orgánech ovšem nelze požadovat – kvůli nekontaktnosti zmíněných dodavatelů – aby detailně popsaly souvislost mezi dlužnou daní a odpočtem stěžovatelčiny daně (rozsudky NSS ze dne 12. 6. 2019, čj. 2 Afs 162/2018-43, bod 23; nebo ze dne 19. 11. 2021, čj. 5 Afs 239/2020-46, bod 28).

[31] Podezřelé okolnosti svědčící o podvodu přitom nelze hodnotit jen samostatně, musejí být vždy hodnoceny i ve vzájemné souvislosti – což daňové orgány udělaly a nelze jim v tomto ohledu nic konkrétního vytknout. Za chybu při hodnocení důkazů nelze považovat ani to, že hodnocení daňového podvodu nemá obecně daná a jasná kritéria. Daňové podvody totiž mohou nabývat mnoha podob. Striktní vymezení kritérií pro hodnocení daňového podvodu by proto mohlo vést jen k „lepšímu maskování“ podvodných řetězců. Daňovým orgánům je proto třeba dát volnost při hodnocení podezřelých okolností svědčících o podvodu – tyto okolnosti a hodnotící kritéria však musejí daňové orgány popsat ve svém rozhodnutí (tak jako v tomto případě). Krom toho byly tyto okolnosti už mnohokrát

pokračování

popsány: obvyklými znaky daňového podvodu jsou typicky nekontaktnost dotčených osob, personální či finanční propojenost dotčených osob, náhlé ukončení činnosti, nulová smluvní dokumentace, nestandardní obchodní podmínky, nestandardní peněžní toky mezi osobami a podobně (například rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2020, čj. 1 Afs 304/2019-33, bod 28; ze dne 28. 4. 2021, čj. 3 Afs 85/2019-44, bod 20; nebo ze dne 8. 9. 2021, čj. 5 Afs 157/2020-61, bod 35).

[32] Podezřelé okolnosti se navíc netýkaly jen stěžovatelčiných dodavatelů, ale i obchodů samotné stěžovatelky. Stěžovatelka si přitom mohla být vědoma toho, že její obchody nebyly standardní: sama neměla žádné zkušenosti s obchodem s drahými kovy, bezmezně tedy spoléhala na svého dodavatele R. B., který jí zboží dodával a zároveň pro zboží zajišťoval odběratele. Šlo přitom o zboží v hodnotě více než dvou milionů. Stěžovatelka si přesto sama prokazatelně neověřovala své obchodní partnery ani obchodované zboží. Důvěřovala obchodním partnerům a certifikátu, kterým bylo zboží údajně opatřeno. Ke zboží nepožadovala ani písemnou smlouvu. Zboží si předávala s obchodními partnery z auta do auta. Za zboží přitom platila R. B. předem, sama však přijala platbu od odběratele až po kontrole zboží. Stěžovatelka tedy neměla žádnou záruku, že zboží v pořádku přijme a dostane za něj zapláceno. Zboží neměla totiž ani pojištěno.

[33] Tyto skutečnosti nejsou samy o sobě nezákonné. Jsou-li však posouzeny ve vzájemných souvislostech, tvoří logický, ničím nenarušený a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě prokazují, že stěžovatelka o podvodu na dani z přidané hodnoty věděla či přinejmenším vědět mohla a měla.

[34] Jednotlivé dílčí skutečnosti totiž nelze hodnotit jen izolovaně (což soud vyjádřil už mnohokrát, například v rozsudcích ze dne 4. 10. 2012, čj. 1 Afs 56/2012-42, bod 65; nebo ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Afs 53/2016-58, bod 54). NSS se proto nezabýval stěžovatelčinou argumentací, která samostatně vyvrací jednotlivá zjištění, avšak nereaguje na ně jako na celek. Zjištěné skutečnosti totiž samy o sobě nejsou nutně nezákonné, nemá tedy smysl je samostatně vyvracet. Nezákonné jsou až jako celek – na to ale stěžovatelka nereaguje.

[35] NSS tedy dospěl stejně jako krajský soud k závěru, že dodavatelský řetězec byl zasazen podvodem na DPH a stěžovatelka o něm mohla a měla vědět.

[36] Tento závěr ale sám o sobě nevede k odmítnutí stěžovatelčina nároku na odpočet daně. Stěžovatelka musela mít šanci vyvinut se z účasti na podvodu tím, že prokáže, že přijala veškerá rozumná opatření, aby se nezapojila do pochybných obchodních operací stížených podvodem (rozsudek Soudního dvora ve věci C-384/04, *Federation of Technological Industries a další*, body 32 a 33).

[37] Pokud totiž správce daně unese své důkazní břemeno co do vědomé účasti daňového subjektu na daňovém podvodu, naskýtá se daňovému subjektu poslední příležitost, jak zvrátit pro něj nepříznivá zjištění správce daně. Může (musí) vylicít okolnosti, které prokazují jeho dobrou víru – zejména že přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně požadována. Pokud je daňový subjekt prokáže, přizná mu správce daně nárok na odpočet DPH. Jakkoli to může v jistém smyslu připomínat přenašení důkazního břemene

v daňovém řízení, nejedná se ve skutečnosti o důkazní břemeno, ale spíše o vyvinění ze zapovězeného jednání (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2019, čj. 10 Afs 182/2018-42, bod 42).

[38] Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že na ni správce daně přenesl důkazní břemeno, pokud ji informoval o účasti na podvodu na DPH a vyzval ji, aby prokázala svou dobrou víru, resp. opatření přijatá k minimalizaci obchodních rizik.

[39] Soud dále poznamenává, že stěžovatelka po celou dobu řízení neprokázala, že jednala v dobré víře – nedoložila žádná přijatá opatření. Podle stěžovatelky byla dostatečným opatřením důvěra v jejího dodavatele R. B., neboť je to zkušený podnikatel, kterého stěžovatelka zná už dlouho. Pouhá důvěra v obchodního partnera však neznámá, že stěžovatelka jednala v dobré víře. Naopak tento přístup svědčí o nedostatku obezřetnosti, jak podrobně vylíčil krajský soud v bodě 38 napadeného rozsudku. Bylo v zájmu stěžovatelky, aby si sama opatřila důkazy o své dobré víře. Pokud to neudělala a jen slepě spoléhala na svého dodavatele, musí nyní nést následky svého neopatrného počínání v podobě odepření odpočtu daně.

[40] Důvodné nebylo ani tvrzení, že daňové orgány nesprávně hodnotily důkazy o provedených opatřeních, protože vycházely z důkazů o obchodním řetězci. Daňové orgány mohly hodnotit opatření i podle důkazů učiněných při zkoumání obchodního řetězce. Některá zjištění mohou být totiž podstatná jak pro závěr o existenci podvodu, tak pro závěr o vědomí daňového subjektu o podvodu nebo pro vyloučení jeho dobré víry (rozsudek 10 Afs 182/2018, bod 43).

4. Závěr a náklady řízení

[41] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu